

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8Co/29/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8115204208
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Fil'akovský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8115204208.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Fil'akovského a sudcov JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Anny Kovaľovej v právnej veci žalobkyne H. F., K.. P., X.. XX.XX.XXXX, L. F. XXX, XXX XX J., proti žalovanému: H. F., X.. XX.XX.XXXX, L. F. XXX, XXX XX J., právne zastúpeného Peter Farkaš, advokátska kancelária spol. s r. o., so sídlom Jahodová 6748/8, 080 01 Prešov, IČO: 36 855 928 o určenie výživného pre manželku, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 29.10.2015 č.k. 9C 71/2015-120 takto jednohlasne

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

O trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa rozhodol tak, že

I. Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľke výživné vo výške 150 € mesačne za čas od 23.02.2015 do 03.09.2015 spolu vo výške 947,14 €.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamieta.

III. Suma uvedená vo výroku č. I. tohto rozsudku sa povoľuje odporcovi zaplatiť v 3 splátkach, a to:

- v sume 300 € splatnej do 01.12.2015,
- v sume 300 € splatnej do 01.01.2016,
- v sume 347 € splatnej do 01.02.2016.

IV. O náhrade trov konania súd rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že návrhom došlým súdu dňa 23.02.2015 sa žalobkyňa domáhala na žalovanom ako svojom manželovi platenia výživného vo výške 150 € mesačne počnúc dňom 20.02.2015.

Žalobkyňa v návrhu uviedla, že s manželom nežijú v spoločnej domácnosti od 14.12.2014. V tento deň došlo ku konfliktu medzi žalobkyňou na jednej strane a rodičmi manžela a manželom na strane druhej. Výsledkom tohto konfliktu bol odchod žalobkyne zo spoločnej domácnosti, ktorú s manželom viedli v rodinnom dome rodičov manžela.

Navrhovateľka ďalej uviedla, že jej jediným príjmom je rodičovský príspevok vo výške 203,20 € mesačne, čo jej nepostačuje na živobytie.

Žalovaný sa k žalobe prvýkrát vyjadril podaním doručeným súdu dňa 21.05.2015, v ktorom uviedol, že odchod žalobkyne zo spoločnej domácnosti bol dôsledkom a vyvrcholením dlhodobých problémov medzi účastníkmi konania a situáciu v deň 14.12.2014 vyhroutil práve žalobkyňa. Žalovaný zdôraznil neschopnosť žalobkyne riešiť vzniknuté situácie a problémy v živote pokojne, pričom akýkoľvek nesúhlas s jej názorom a správaním vedie k tomu, že nad sebou stráca kontrolu, nie je schopná ovládať sa, kričí a jej správanie je plné zlosti a nenávisti. Povahové vlastnosti žalobkyne, jej správanie, spôsob komunikácie už žalovaný nedokázal zvládať a neustále napätie a stres mu spôsobovali zdravotné problémy. Žalovaný má teda za to, že prerušenie spolužitia účastníkov konania bolo spôsobené výlučne žalobkyňou, a preto by priznanie manželského výživného žalobkyni bolo rozporné s dobrými mravmi. Zároveň má za to, že životná úroveň žalobkyne nie je nižšia ako jeho životná úroveň.

Súd vo veci rozhodoval na pojednávaní konanom dňa 29.10.2015, na ktorom vykonal dokazovanie obsahom spisu, výsluchom svedkov a prihliadajúc na tvrdenia účastníkov konania zistil nasledujúce:

Manželstvo účastníkov konania bolo uzatvorené dňa XX.XX.XXXX a z manželstva sa dňa XX.XX.XXXX narodil syn O.. Účastníci konania prerušili spolužitie v spoločnej domácnosti dňa 14.12.2014 po konflikte medzi nimi a medzi žalobkyňou a rodičmi žalovaného. V súčasnosti prebieha rozvodové konanie.

Obaja účastníci konania podrobne vyčíslili a zdokladovali svoje príjmy a výdavky nasledujúcim spôsobom:

Žalobkyňa:

Spoločné výdavky žalobkyne a dieťaťa mesačne:

- strava 231,58 €,
- čistiace prostriedky 13,60 €,
- príspevok za bývanie u rodičov 79 € (162,09 € na osobu).

Osobitné výdaje na matku:

- drogéria 17,01 €,
- ošatenie a obuv 30 €,
- cestovanie autom v prípade ochorenia dieťaťa 16,80 €,
- služby mobilného operátora 12,54 €.

Osobitné výdaje na dieťa:

- detská kozmetika a drogéria 52,13 €,
- lieky 8,50 €,
- ošatenie a obuv 20 €.

Celkový mesačný výdaj prostriedkov matky:

162,09 € + 76,35 € = 238,44 €

Celkový mesačný výdaj prostriedkov dieťaťa:

162,09 € + 80,63 € = 242,72 €

Celkový mesačný výdaj dieťaťa a matky spolu : 481,16 €

Pokiaľ ide o výdavky na stravu, čistiace prostriedky, detskú kozmetiku a drogériu, tieto žalobkyňa podrobne vo svojich podaniach rozpísala.

Žalovaný:

Pokiaľ ide o príjem žalovaného, z potvrdenia zamestnávateľa O., výrobné družstvo vyplynulo, že za obdobie od 5/2014 do 4/2015 bol priemerný čistý príjem žalovaného XXX €.

Pokiaľ ide o mesačné výdavky žalovaného, tento ich vyčíslil nasledujúco:

- inkaso a strava 250 €,
- splátka úveru 118,99 €,
- mobilný telefón 24,98 €,
- televízia + internet 22,66 €,
- životné poistenie žalovaný 16,60 €,
- životné poistenie maloletého syna 23,90 €,
- výživné maloletého syna 100 €,
- benzín 150 €,
- iné výdavky (hygiena, ošatenie, obuv, lieky a pod.) 100 €

Priemerné mesačné výdavky žalovaného po započítaní mesačnej výšky pravidelných ročných výdavkov (zákonné a havarijné poistenie vozidla, úrazové poistenie, poplatok za vývoz odpadu) predstavujú 847,37 €.

Pokiaľ ide o výdavky na benzín vo výške 150 €, ich výšku žalovaný preukázal nutnosťou použitia osobného motorového vozidla za účelom stretávania sa s maloletým synom O. 3x týždenne.

Pokiaľ ide o žalovaným tvrdené zhoršenie zdravotného stavu vplyvom správania žalobkyne, s týmto žalobkyňa nesúhlasila a predložila súdu výpis sms komunikácie medzi ňou a žalovaným za čas od 21.07.2014 do 08.08.2015, z ktorého vyplýva, že bolesti hlavy a krku žalovaného mu spôsobuje výkon práce.

Žalovaný predložil súdu sms správu zaslanú mu žalobkyňou dňa 17.12.2014, ktorou preukazoval, že zo strany žalobkyne ide o správanie v rozpore s dobrými mravmi.

Z výpovede svedkov - rodičov žalobkyne vyplynulo, že títo si nikdy nevšimli, že by sa žalobkyňa nevhodne správala k manželovi - žalovanému alebo jeho rodičom.

Súd vec právne posúdil podľa ust. § 71 zákona č. 36/2005 Z.z. (ďalej len „Zákon o rodine“), § 75 Zákona o rodine, § 76 ods. 1 Zákona o rodine a § 77 ods. 1 Zákona o rodine a dospel k nasledovným záverom.

Vyživovacia povinnosť medzi manželmi vzniká medzi manželmi a trvá odo dňa uzavretia manželstva až do jeho zániku. Manželia majú mať v manželskom zväzku rovnakú životnú úroveň a účelom tohto nároku je práve zabezpečenie jej vyrovnanosti. Požiadavka na rovnakú životnú úroveň vyplýva z princípu solidarity a rovnakého postavenia v právach a povinnostiach vyplývajúcich z manželského zväzku. V zásade nie je podstatné, či manželia spolu žijú alebo nie. Manželia majú vzájomnú vyživovaciu povinnosť. Táto sa nedá vylúčiť, obmedziť a na jej existenciu nemá vplyv ani prípadné zrušenie bezpodielového spoluvlastníctva manželov počas trvania manželstva.

Ak obaja manželia žijú v spoločnej domácnosti, riadne sa obaja svojou prácou pričiňujú o životnú úroveň ich oboch, vtedy nie je dôvod zamýšľať sa nad pojmom vyživovacia povinnosť. Stáva sa však, že jeden z manželov opustí spoločnú domácnosť, že manželia prestanú spoločne hospodáriť, pričom jeden zarába oveľa viac a vzniká problém so životnou úrovňou toho druhého manžela. Často ide o ženy, ktoré sú na materskej alebo rodičovskej dovolenke, ktoré starostlivosťou o dieťa nemajú možnosť a príležitosť či schopnosť zamestnať sa, pracovať, zarábať a udržiavať si životnú úroveň takú, akú má zarábajúci manžel a akú by mali i ony, ak by riadne boli zamestnané či inak si mohli privyrobiť.

Zo zásady rovnakej životnej úrovne manželov vyplýva, že nemusí byť splnená podmienka odkázanosti, ako je to napr. pri vyživovacej povinnosti detí k rodičom, resp. vyživovacej povinnosti medzi ostatnými príbuznými. Prostredníctvom tejto vyživovacej povinnosti sa tak okrem uspokojenia osobných potrieb sleduje i naplnenie požadovaného zákonného charakteru inštitútu manželstva z majetkového hľadiska. Uplatňovanie tejto vyživovacej povinnosti je medzi manželmi možné aj v prípadoch, keď sú napr. obaja zárobkovo činní, schopní zabezpečiť svoje osobné potreby, v dôsledku oddeleného hospodárenia však medzi nimi vznikla disproporcja v ich celkovej životnej úrovni.

Zásada dobrých mravov je korektívom, ktorý môže spôsobiť, že napriek všeobecnej požiadavke rovnakej životnej úrovne v manželstve v dôsledku ich porušovania sa táto zásada nemusí uplatniť, čo je odôvodnené tým, že inštitút manželstva okrem svojej právnej stránky je založený na určitých morálnych a etických pravidlách, ktorých dodržiavanie sa sleduje aj v rámci majetkových vzťahov súvisiacich s manželstvom. Práve z tohto dôvodu môže byť podľa judikatúry rozpor s dobrými mravmi zreteľnejší ako pri iných druhoch vyživovacej povinnosti. Pomôcť môže morálne vymedzenie obsahu manželstva, podľa ktorého manželia sú povinní žiť spolu, byť si verní, vzájomne rešpektovať svoju dôstojnosť, pomáhať si, starať sa spoločne o deti a vytvárať zdravé rodinné prostredie. Je však nutné poznamenať, že automaticky neplatí záver o tom, že pri porušení niektorej z uvedených povinností vyživovacia povinnosť medzi manželmi zaniká. Podľa konkrétnych okolností prichádzajú do úvahy prípady fyzického, psychického násillia, nevery, opustenia manžela, opustenie spoločnej domácnosti. Súd musí pri svojom rozhodovaní posúdiť, ako si ten manžel, ktorý požaduje výživné, resp. od ktorého sa výživné požaduje, plní svoje povinnosti alebo prečo ich neplní. Zo zásady rovnosti manželov vyplýva aj zákonný znak vzájomnosti tohto druhu vyživovacej povinnosti, to znamená, že ktorýkoľvek z manželov je oprávnený a povinný na jej plnenie. Najžiadanejším stavom je dobrovoľné plnenie vzájomnej vyživovacej povinnosti, kedy by návrh v prípade riadneho a dobrovoľného plnenia vyživovacej povinnosti musel súd zamietnuť. Zákon umožňuje súdu zasahovať do tohto vzťahu a vecná legitímácia manželovi vzniká len v prípade, ak druhý manžel vyživovaciu povinnosť neplní vôbec alebo nie v plnej miere, v dôsledku čoho vzniká rozdiel v životnej úrovni manželov. Ide o kogentné ustanovenie, a preto jeho účinky nemožno vylúčiť.

Pokiaľ teda nastane stav, kedy manželia majú rozdielnu životnú úroveň a nevedia sa dohodnúť na jej vyrovnaní, môže sa ktorýkoľvek z manželov domáhať na súde určenia výživného na manžela. Aktívne legitimovaným na podanie návrhu je ten z manželov, u ktorého je životná úroveň nižšia ako životná úroveň druhého manžela. K uvedenému stavu môže dôjsť, ak druhý manžel tomuto neprispieva na výživu natoľko, aby bola životná úroveň manželov v zásade rovnaká. Pasívne legitimovaným je druhý z manželov. Súd určuje výšku výživného na manžela na základe podaného návrhu tak, aby táto v zásade vyrovnávala rozdielnu životnú úroveň manželov. Nejde však o dosiahnutie mechanickej matematickej rovnosti medzi manželmi. Ide skôr o dosiahnutie spravodlivej rovnosti, keďže súd posudzuje aj schopnosti a možnosti (napr. dosiahnuté vzdelanie, možnosti na trhu práce a výšku opodstatnených osobných výdavkov) a majetkové pomery oboch manželov. Súd taktiež skúma dôvody, pre ktoré si jeden z manželov neplní vyživovaciu povinnosť, mieru starostlivosti o domácnosť, osobnú starostlivosť o deti, ako i skutočnosť, či by priznanie práva na výživné nebolo v rozpore s dobrými mravmi. Výživné možno priznať najskôr odo dňa začatia súdneho konania, nie spätne.

Pokiaľ ide o samotné výživné pojem výživné zákonom o rodine nie je výslovne definovaný. Literatúra a súdna prax považujú výživné za zabezpečovanie potrieb medzi subjektmi rodinnoprávných vzťahov, teda pod výživným nerozumejú iba uhradzovanie výživy v užšom slova zmysle ale aj uspokojovanie ostatných hmotných potrieb. Pokiaľ ide o relevantnú judikatúru k vyživovacej povinnosti medzi manželmi, súd poukazuje na nasledujúce:

6Co/292/2014 (KS NT): Vyživovacia povinnosť medzi manželmi má v systéme vyživovacích povinností takmer prioritné postavenie. Zo zásady rovnakej životnej úrovne manželov vyplýva, že nemusí byť splnená podmienka odkázanosti, ako je to pri vyživovacej povinnosti detí k rodičom. Prostredníctvom tohto inštitútu - výživné na manžela alebo manželku, sa teda okrem uspokojenia osobných potrieb sleduje aj naplnenie požadovaného zákonného charakteru inštitútu manželstva z majetkového hľadiska. Uplatňovanie výživného medzi manželmi je preto možné aj v prípadoch, keď sú napríklad obaja manželia zárobkovo činní, schopní zabezpečiť svoje osobné potreby, v dôsledku oddeleného hospodárenia však vznikla disproporcja v ich celkovej životnej úrovni.

17P/31/2012 (OS GA): Pojem „v zásade“ rovnaká životná úroveň obidvoch manželov znamená, že nejde o mechanickú rovnosť v majetkovej oblasti v zmysle rovnakého množstva peňazí. Treba vziať do úvahy osobitosti vyplývajúce z osobných, pracovných, zdravotných a iných špecifik týkajúcich sa jednotlivých manželov. Súd obstará (v rámci prípravy pojednávania a na pojednávaní) podklady pre záver o životnej úrovni manželov, t. j. ich osobné, príjmové, majetkové pomery, výdavky, v rámci rozhodovania prihliadne na osobnú starostlivosť o domácnosť, či žijú spolu, na už uvedené špecifiká, dôvody neplnenia vyživovacej povinnosti, prípadne skutočnosti týkajúce sa rozporu s dobrými mravmi,

zákonné kritériá uvedené v § 75, na základe čoho určí výživné vo výške, ktorá by mala zabezpečiť v zásade rovnakú životnú úroveň manželov.

R 13/1967: Ak sa matka dieťaťa rozhodla využiť svoje právo na predĺženú materskú dovolenku (§ 157 ods. 2 ZP; teraz § 166 ods. 2), môže žiadať od svojho manžela, aby ju vyživoval. Na túto vyživovaciu povinnosť sa prihliada pri určení jeho vyživovacej povinnosti voči iným osobám.

17C/178/2011 (OS ZA): Všeobecná požiadavka rovnakej životnej úrovne manželov sa nemusí uplatniť v prípade porušenia morálnych a etických pravidiel manželstva.

Východiskom je teda rovnaká životná úroveň manželov a pojem „v zásade“ rovnaká životná úroveň obidvoch manželov znamená, že nejde o mechanickú rovnosť majetkovej oblasti v zmysle rovnakého množstva peňazí, preto treba vziať do úvahy osobitosti vyplývajúce z osobných, pracovných, zdravotných a iných špecifik týkajúcich sa manželov.

6Co/227/2014 (KS ZA): Vyživovacia povinnosť medzi manželmi vzniká uzavretím manželstva a zaniká rozvodom alebo smrťou jedného z manželov (resp. jeho vyhlásením za mŕtveho). V zásade teda trvá počas celého trvania manželstva. Bez ohľadu na to, či manželia spolu žijú alebo nie, vyžaduje sa, aby mali rovnakú životnú úroveň. Návrh na určenie vyživovacej povinnosti voči manželovi však možno podať nielen vtedy, ak na strane jedného z manželov existuje sociálna odkázanosť, ale aj vtedy, ak je spravodlivé dorovnať ich rozdielnu životnú úroveň. Toto je práve aplikácia zásady solidarity, ktorá nepripúšťa, aby sa niektorý z manželov dostal do nevýhodnejšieho postavenia, napríklad v dôsledku starostlivosti o domácnosť alebo o deti.

V prejednávanej veci žalovaný namietal, že priznanie výživného by bolo v rozpore s dobrými mravmi. Poukazoval pri tom rozhodnutie ÚS SR sp. zn. II. ÚS 570/2011 ako aj na správanie žalobkyne v čase spoločného spolužitia a po ňom.

Pokiaľ ide o žalovaným prezentované rozhodnutie ÚS SR, toto pre dané konanie nie je použiteľné, nakoľko o manželskom výživnom sa rozhodovalo v čase, keď už manželstvo účastníkov konania bolo rozvedené, pričom rozvodový rozsudok konštatoval dôvody rozvratu manželstva, ktoré prevzal aj súd rozhodujúci o výživnom.

V prejednávanej veci, účastníci konania rozvedení nie sú, preto súd nemohol vychádzať z dôvodu rozvratu manželstva, ako by bol konštatovaný v rozvodom rozsudku.

Podľa § 23 ods.2 veta prvá Zákona o rodine - Súd zisťuje príčiny, ktoré viedli k vážnemu rozvratu vzťahov medzi manželmi, a pri rozhodovaní o rozvode na ne prihliada.

Otázka rozvratu vzťahov medzi manželmi je tak primárne otázkou rozvodového súdu. V konaní o manželskom výživnom v prípade, ak je rozsudok o rozvode už právoplatný, súd zo zistených príčin vychádza. Ak tomu tak nie je, súd pri svojom rozhodovaní nemôže tieto príčiny skúmať z celého spektra tak ako to robí rozvodový súd, pretože to predmetom konania nie je. V konečnom dôsledku by mohol nastať aj stav, ak by súd v konaní o manželskom výživnom konštatoval zavinenie niektorého z manželov na vážnom rozvrate ich vzťahov, pričom by k rozvodu manželstva dôjsť nemuselo.

Nemožnosť priznania manželského výživného pre rozpor s dobrými mravmi, potom vo vzťahu k vzťahom medzi manželmi treba aplikovať na situácie, kde rozpor s dobrými mravmi je na strane oprávneného manžela zreteľný.

V prejednávanej veci žalovaným tvrdené osobnostné vlastnosti (dokazovaním nepotvrdené) nemôžu byť dôvodom pre nepriznanie manželského výživného. Takýmto dôvodom nie je ani vulgárna sms zo dňa 17.12.2014, pretože ako vyplynulo z ďalšej sms komunikácie medzi účastníkmi konania, túto žalovaný vzhľadom na obsah ďalších sms po uvedenom dátume za nejakú podstatnú nepovažoval. Navyiac, uvedená sms bola písaná ešte v rozrušení vyvolanom konfliktom dňa 14.12.2014, čo tiež znižuje jej význam vo vzťahu k otázke dobrých mravov a nepriznaniu manželského výživného.

Za rozporné s dobrými mravmi súd považoval priznanie manželského výživného na čas po 03.09.2015, kedy došlo k fyzickému útoku žalobkyne na žalovaného. Tento fyzický útok nebol žalovaným nijako vyprovokovaný ale bol reakciou žalobkyne na uznesenie súdu v konaní o rozvode, ktorým bola

účastníkom konania uložená povinnosť zložiť preddavok na znalecké dokazovanie. Žalobkyňa namiesto podania žiadosti o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov, zvolila cestu „vymáhania“ tohto preddavku na žalovanom a nesúhlas žalovaného viedol k jej fyzickému útoku. Použitie násillia na verejnosti vo vzťahu k žalovanému tak súd považuje za také konanie, po ktorom už by zaviazanie žalovaného na plnenie výživného v prospech žalobkyne, bolo v rozpore s dobrými mravmi.

Manželské výživné súd priznal za čas od podania návrhu dňa 23.02.2015. Pokiaľ ide o jeho výšku, vychádzal súd z podrobne vyčíslených príjmov a výdavkov účastníkov konania. Je nesporné, že vzhľadom na príjem žalovaného cca 940 €, vo vzťahu k príjmu žalobkyne cca 200 € (ktorej výdavky nie sú nadštandardné ale skutočne iba nutné) je životná úroveň žalovaného nepochybne vyššia.

Sumu 150 € mesačne považuje súd za sumu zodpovedajúcu kritériám uvedeným v § 75 ZoR. Pri hodnotení príjmu žalovaného nemohol súd prihliadať na platenie životných poisťiek, na platenie úrazovej poisťky a havarijnej poisťky, nakoľko tieto výdavky nemajú taký charakter nutnosti aby predbiehali výživné.

Po odpočítaní sumy manželského výživného bude priemerný čistý príjem žalovaného cca 790 € a priemerný čistý príjem žalobkyne cca 350 €, teda príjem žalovaného bude stále viac ako dvojnásobný (po odpočítaní výživného na mal. O. vo výške 100 € bude dvojnásobný). Vyššia suma u žalovaného je odôvodnená výkonom práce a s tým spojenou potrebou cestovania, vyššej miere hygieny, vyššej miere opotrebenia šatstva a jeho údržby, potreby stravovania mimo miesta bydliska a pod.

Pokiaľ ide o výšku výživného dospel k nej súd nasledujúco:

02/2015 - 32,14 € (150€/28 x 6dni),

03/2015 - 08/2015 - 6 x 150 €,

09/2015 - 15 € (150€/30 x 3 dni).

V časti požadujúcej manželské výživné za čas od 20.02.2015 - 22.02.2015 súd zamietol z dôvodu, že výživné nemožno priznať pred dňom podania žaloby (§ 77 ods.1 zákona o rodine).

V časti požadujúcej výživné za čas od 04.09.2015 súd žalobu zamietol pre rozpor s dobrými mravmi (§ 75 ods.2 zákona o rodine).

Dlžné výživné vzhľadom na jeho výšku povolil súd podľa § 160 ods.1 O.s.p. (Ak súd uložil v rozsudku povinnosť, je potrebné ju splniť do troch dní od právoplatnosti rozsudku; súd môže určiť dlhšiu lehotu. Súd môže určiť, že peňažné plnenie sa môže vykonať aj v splátkach, ktorých výšku a podmienky zročnosti určí, a to aj tak, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia.) zaplatiť žalovanému v 3 splátkach.

Zaplatenie výživného nestanovil súd až po právoplatnosti rozsudku, keďže rozsudky o výživnom sú v zmysle § 162 ods.2 O.s.p. (Predbežne vykonateľné sú rozsudky odsudzujúce na plnenie výživného alebo pracovnej odmeny za posledné tri mesiace pred vyhlásením rozsudku.) predbežne vykonateľné.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalovaný. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne. Poukázal ďalej na to, že jednou z podmienok na určenie manželského výživného je skutočnosť, že jeden z manželov túto povinnosť neplní. Žalovaný vo vyjadreniach, ale aj na pojednávaní dňa 29.10.2015 uviedol, že po tom, čo žalobkyňa opustila spoločnú domácnosť sa žalobkyne pýtal, či nejaké peniaze nepotrebuje, nosil pre syna rôzne potreby, avšak žalobkyňa mu všetko vrátila, zakázala mu nosiť akékoľvek veci s tým, že všetko má a nič nepotrebuje. Navrhovateľka tento fakt ani nikdy nepoprela. Žalovaný v priebehu konania opakovane upozornil na skutočnosť, že žalobkyňa ho už niekoľkokrát fyzicky napadla a útok zo dňa 03.09.2015 preto nebol prvým fyzickým útokom žalobkyne na žalovaného. Odvolateľ má za to, že nie až dňom 03.09.2015 nastal rozpor s dobrými mravmi, ale že tento rozpor s dobrými mravmi, pre ktoré nemožno výživné priznať je tu od začiatku. Súd pri hodnotení príjmov a výdavkov žalovaného neprihliadal na platenie životných poisťiek, úrazovej poisťky a havarijnej poisťky, nakoľko tieto výdavky nemajú taký charakter nutnosti, aby predbiehali výživné. Podľa názoru odvolateľa bolo potrebné aj na takéto výdavky pri určení výživného pre manželku prihliadať. Z pohľadu príjmov a výdavkov žalovaného vyplýva, že žalovaný nie je schopný plniť manželské výživné vo výške 150,- eur mesačne.

Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu navrhla rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť.

Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ust. § 212 O.s.p. a zistil, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

Podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa ust. § 219 ods. 2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Poukazuje na správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia. Treba zvýrazniť, že s odvolacími námietkami vo vzťahu k základu a výške nároku sa súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia v celom rozsahu vyporiadal.

Nemožno však prihliadať na rozporné tvrdenia odvolateľa uvedené v podanom odvolaní.

Ak na jednej strane tvrdí, že nie je schopný plniť manželské výživné vo výške 150,- eur, dokonca prezentuje vyššie preukázané mesačné výdavky oproti príjmom, na strane druhej zvýrazňuje svoju ochotu žalobkyni prispievať peniazmi a synovi zabezpečiť rôzne potreby. Takýmto vzájomne sa vylučujúcim argumentom preto odvolací súd neprikladá spôsobilosť zvrátiť správne závery súdu prvého stupňa.

Čo sa týka fyzických útokov, ktoré predchádzali tomu, ktorý je uvedený v rozhodnutí, odvolateľ ich bližšie nešpecifikuje.

Na pojednávaní dňa 29.10.2015 pred vyhlásením uznesenia, ktorým súd vyhlásil dokazovanie za skončené odporca prehlásil, že je bez dôkazných návrhov.

Odvolací súd preto v súlade s ust. § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa (§ 224 ods. 4 O.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.